

Sygn. akt II C 735/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Agnieszka Kania-Zamorska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Mądzelewska

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2021 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko E. R. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. na rzecz E. R. (2) kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 735/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2020 roku, skierowanym przeciwko E. R. (1), (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie kwoty 9.706,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona pozewm wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 23 lutego 2019 roku. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, w następstwie czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w dniu 24 kwietnia 2019 roku. Na mocy umowy cesji z dnia 23 sierpnia 2019 roku, pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na powoda, o czym zawiadomiono pozwaną. Na dochodzoną pozewm kwotę składają się: kwota 7.500 zł z tytułu kapitału pożyczki, kwota 840,10 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie, kwota 355,50 zł z tytułu opłaty przygotowawczej i administracyjnej naliczonej zgodnie z umową.

(pozew w k.6-8 v., pełnomocnictwo k.9, odpis z KRS k.34-36)

W dniu 10 marca 2020 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt VIII Nc 361/20, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości i orzekł o kosztach procesu. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanej w dniu 23 marca 2020 roku.

(nakaz zapłaty k.40)

W dniu 2 kwietnia 2020 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pełnomocnik pozwanej w osobie adwokata wniósł o oddalenie powództwa w całości. Kwestionował żądanie pozwu co do zasady i wysokości. Podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, wskazując, że warunkiem przejścia wierzytelności objętych umową przelewu była zapłata całej ceny, a nie wykazano czy zapłata miała miejsce, a tabelę mająca stanowić załącznik do umowy cesji może w edytorze tekstu stworzyć każdy. Wskazał, że pozwana nie składała wniosku o pożyczkę objętą pozwem, nie zawierała umowy pożyczki numer (...) ani jej nie akceptowała, a przelew kwoty 0,01 zł dokonany w dniu 16 września 2015 roku nie może stanowić akceptacji warunków umowy, która została rzekomo zawarta w dniu 23 lutego 2019 roku. Zarzucił, że pozwana nie została zawiadomiona o cesji wierzytelności oraz że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne, w tym w zakresie prowizji.

(sprzeciw k.43-47 v., pełnomocnictwo k.48)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda potrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodatkowo wskazał, że po pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorca otrzymał wnioskowane środki oraz umowę opatrzoną bezpiecznym podpisem elektronicznym przesłaną na podany adres e-mail, a także iż pozwana wniosła o przedłużenie umowy pożyczki, dokonując w dniu 25 marca 2019 roku wpłaty kwoty 847,50 zł.

(odpowiedź na sprzeciw k.57-67)

Na rozprawie w dniu 2 marca 2021 roku nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy k.99)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2015 roku z rachunku bankowego o numerze (...) dokonano na rachunek bankowy o numerze (...) - V. podstawowy przelewu kwoty 0,01 zł. Jako kontrahenta wskazano „E. R. (1), ul. (...), (...)-(…) Ł.”, a jako tytuł przelewu „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl nr (...)”

(dowód: potwierdzenie przelewu k.28 i k.75)

W dniu 23 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerowała dokument zatytułowany „Umowa pożyczki V..pl” wraz z Załącznikiem nr 1 – „Tabela innych pozostałych niż wskazane w Umowie opłat i prowizji” i Załącznikiem nr 2 „Formularz odstąpienia”.

W dokumencie zatytułowanym „Umowa pożyczki V..pl” podano, że E. R. (1) przyznano pożyczkę w kwocie 7.500 zł na okres 30 dni. Prowizję wskazano na kwotę 1.366,50 zł, a odsetki na kwotę 61,60 zł. W dokumencie wskazano, że warunkiem zawarcia umowy pożyczki jest utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie aktywnego profilu klienta oraz weryfikacja danych i potwierdzenie numeru rachunku bankowego pożyczkobiorcy poprzez dokonanie przelewu rejestracyjnego w kwocie 0,01 zł lub dokonanie opłaty rejestracyjnej za pomocą systemu (...). Wydruk umowy pożyczki nie został opatrzony żadnym numerem.

(dowód: wydruki k.22-27)

W dniu 23 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokonała przelewu w kwocie 7.500 zł na rachunek bankowy o numerze (...) tytułem „V..pl umowa pożyczki (...)”. Jako adresata wskazano „E. R. (1), Ł., ul. (...)”.

(dowód: potwierdzenie przelewu k.29 i k.74)

W dniu 23 sierpnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako zbywca zawarła z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w G. jako nabywcą umowę przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w papierowej wersji Załącznika numer 4 do umowy, w tym wierzytelności z umowy pożyczki numer (...) na kwotę 7.500 zł, zawartej w dniu 23 lutego 2019 roku, wymagalnej od dnia 24 kwietnia 2019 roku.

W umowie wskazano, że zgodnie z § 5 Umowy Ramowej, wierzytelności przechodzą na nabywcę w dniu zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez nabywcę całości ceny nabycia wierzytelności.

W dniu 3 września 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oświadczyła, że cała cena z tytułu cesji wierzytelności z dnia 23 sierpnia 2019 roku została zapłacona w dniu 28 sierpnia 2019 roku.

(dowód: umowa k.13-19, oświadczenie k.20 i k.69, załącznik k.68)

Kancelaria (...) działająca w imieniu (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. sporządziła pisma z dnia 3 października 2019 roku informujące pozwaną E. R. (1) o nabyciu na podstawie umowy cesji wierzytelności z umowy pożyczki numer (...) oraz wzywające do zapłaty kwoty 9.387,29 zł.

(dowód: pisma k.30-33, pełnomocnictwo k.70-71, k.72-73)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów i wydruków komputerowych. Mimo zgłoszonych przez stronę pozwaną zastrzeżeń co do ich rzetelności i prawdziwości, Sąd uznał, że są one wiarygodne tym sensie, że dowodzą tego, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerowała wydruki o opisanej wyżej treści oraz zawarła z powodem umowę cesji, która – przynajmniej według jej treści – obejmowała wierzytelność z pożyczki numer (...). Podobnie Sąd nie widział podstaw do kwestionowania prawdziwości przedstawionych przez powoda przelewów – pierwszego dokonanego w dniu 16 września 2015 roku z rachunku bankowego o numerze (...) przez nadawcę określonego jako „E. R. (1), ul. (...), (...)-(...) Ł.” i drugiego dotyczącego przekazania na ten sam rachunek kwoty 7.500 zł zrealizowanego w dniu 23 lutego 2019 roku.

Powyższe dokumenty nie pozwalały natomiast uznać za udowodnione twierdzeń powoda, jakoby jego poprzedniczka prawna ((...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) faktycznie zawarła z pozwaną umowę pożyczki numer (...). Sąd zwrócił bowiem uwagę na to, że przelew z konta, gdzie jako nadawcę wskazano E. R. (1) (przy założeniu, że konto to w ogóle należy do pozwanej), mający rzekomo być potwierdzeniem woli zawarcia umowy pożyczki w dniu 23 lutego 2019 roku, nastąpił prawie 3 i pół roku wcześniej. W dodatku treść przelewu wskazuje na chęć zawarcia przez nadawcę przelewu umowy pożyczki numer (...), a nie numer (...). Wobec tego faktu nie sposób uznać, że dokonany przelew pozostawał w jakimkolwiek uchwytym związku z wygenerowanym przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokumentem pt. „Umowa P. V..pl”, który co interesujące nie został opatrzony żadnym numerem. Z zaprezentowanego przez powoda materiału dowodowego nie sposób wnioskować, czy wzmiankowany przelew z 2015 roku doprowadził do zawarcia z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jakiegokolwiek umowy (w tym np. o numerze (...)), lecz z pewnością nie jest możliwe przy dostępnych danych ustalenie, że przelew ten stanowił oświadczenie E. R. (1) o woli zawarcia umowy pożyczki na ponad trzy i pół roku wcześniej przed jej rzekomym zawarciem.

Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby E. R. (1) kiedykolwiek kontaktowała się z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w tym m.in. aby dokonała rejestracji na stronie internetowej tej spółki, która to czynność zgodnie z treścią wydruku „Umowa pożyczki V..pl” stanowić miała warunek konieczny uzyskania pożyczki lub też składała dalsze wnioski o udzielenie pożyczki telefonicznie lub za pomocą wiadomości SMS. Powód również nie wykazał, aby – tak jak twierdził – E. R. (1) dokonała wpłaty kwoty 847,50 zł za przedłużenie pożyczki, co mogłoby ewentualnie być poczytywane za dowód

tego, że pozwana uznawała dług z pożyczki za swoje zobowiązanie. Podobnie w sprawie brak jest dowodów, aby (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kontaktowała się z E. R. (1). Powód nie przedstawił żadnego dowodu na potwierdzenie tego, że jak twierdził (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wysłała pozwanej umowę pożyczki opatrzoną bezpiecznym podpisem elektronicznym przesłaną na podany adres e-mail (zwłaszcza, że w wygenerowanym dokumencie pożyczki nie wskazano żadnego adresu e-mail E. R. (1)). Podobnie nie zostało potwierdzone doręczenie pozwanej wezwania do zapłaty oraz zawiadomienia o cesji.

Powyższym wnioskom nie przeczy ustalony w toku postępowania fakt dokonania przez poprzedniczkę prawną powoda przelewu kwoty 7.500 zł na rachunek bankowy numer (...). Po pierwsze, w toku postępowania nie zostało udowodnione, że konto to faktycznie należy do pozwanej, a poza tym sam fakt spełnienia danego świadczenia pieniężnego i opatrzenia go tytułem „V.pl umowa pożyczki (...)” nie dowodzi sam w sobie istnienia skutecznie zawartej między stronami umowy pożyczki. Założenie odmienne, prowadziłoby do absurdalnego wniosku, zgodnie z którym możliwe byłoby przekazanie komukolwiek dowolnej kwoty pieniędzy opatrzonej tytułem „pożyczka”, a następnie dochodzenie jej zwrotu wraz z domniemanymi roszczeniami o odsetki oraz prowizją. Na uwagę zasługuje przy tym, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa jedynie obowiązek weryfikacji numeru rachunku, nie zaś danych posiadacza rachunku, na którego rzecz ma nastąpić wpłata. Oznacza to, że w świetle obowiązujących przepisów bankowi nie można zarzucić niedochowania należytej staranności poprzez niesprawdzenie personaliów beneficjenta przelewu z danymi posiadacza rachunku (por. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 października 2014 roku, I ACa 607/14, opubl. LEX).

Wszystkie powyższe okoliczności przesądziły o tym, że nie jest możliwe ustalenie, czy i jakiego rodzaju stosunek prawny łączył pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Dane i dokumenty zaprezentowane przez powoda nie mają jednoznacznego wydźwięku w tym zakresie, szczególnie, biorąc pod uwagę niewyjaśniony przez powoda brak korelacji między datą przelewu potwierdzającego zawarcie umowy z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o innym numerze niż ta, z której wierzytelność nabył powód w drodze cesji, a rzekomo zawartą umową pożyczki oraz brak korelacji w zakresie numeracji umów – tej której dotyczył przelew potwierdzający i rzekomo zawartej umowy pożyczki.

W myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W świetle art. 6 k.c., to powód winien był zatem wykazać istnienie stosunku prawnego pierwotnego wierzyciela z pozwaną oraz przede wszystkim istnienie należnego mu roszczenia, której to powinności nie sprostał. N. ciężarowi dowodowemu w tym zakresie musiało mieć dla powoda negatywne konsekwencje procesowe. Przede wszystkim tę, że Sąd - w braku dowodów przeciwnych - uznał, że E. R. (1) nigdy nie złożyła oświadczenia woli, którym wyraziła chęć zawarcia umowy pożyczki numer (...) z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegał oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie kwoty 9.706,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki numer (...) zawartej przez pozwaną w dniu 23 lutego 2019 roku z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., którą to wierzytelność nabył w drodze umowy przelewu.

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

W niniejszej sprawie, powód przedłożył do akt sprawy dokumenty, z których wynika, że w dniu 23 sierpnia 2019 roku jako nabywca zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jako zbywcą umowę przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w papierowej wersji Załącznika numer 4 do umowy, w tym wierzytelności z umowy pożyczki numer (...) na kwotę 7.500 zł zawartej w dniu 23 lutego 2019 roku. Okoliczność ta nie prowadzi jednak do uwzględnienia powództwa. Albowiem, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* (nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada) powód mógł tylko wówczas skutecznie nabyć wierzytelności objętą pozwem, jeśli rzeczywiście przysługiwała ona podmiotowi dokonującemu jej zbycia na rzecz powoda.

Mając na względzie ustalony stan faktyczny, brak jest podstaw do przyjęcia, że między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a E. R. doszło do zawarcia w dniu 23 lutego 2019 roku w sposób skuteczny umowy pożyczki, opiewającej na kwotę 7.500 złotych. Umowa pożyczki stanowi typ umowy nazwanej, uregulowanej w art. 720 i następnych k.c. Jest to umowa konsensualna, wymagająca dla swej skuteczności złożenia zgodnych oświadczeń woli przez strony – dającego i biorącego pożyczkę – mocą których dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić otrzymane rzeczy na zasadach określonych w umowie. Natomiast, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim – tj. Dz.U. z 2018r poz. 993).

Ponieważ postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby E. R. (1) złożyła względem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki (notabene nie ma zresztą dowodu także na to, aby (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożyła względem E. R. (1) jakiegokolwiek oświadczenie zwrotne), uznać należało, że ani umowa pożyczki ani w konsekwencji roszczenia mające z niej wynikać – nigdy nie zaistniały.

To zaś w sposób oczywisty rzutuje na skuteczność zawartej przez powoda umowy cesji, w zakresie dotyczącym przelewu wierzytelności względem E. R. (1) z tytułu pożyczki. Skoro, jak wskazano powyżej, wierzyciel może przenieść na inny podmiot tylko tyle uprawnień, ile sam posiada, to oczywiste jest, że jeżeli wierzyciel nigdy nie nabył danej wierzytelności to nie może jej przenieść na zasadzie art. 509 k.c. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku, V CKN 1630/00, opubl. LEX nr 80251). Wobec tego, nie budzi wątpliwości to, że powołana umowa cesji nie doprowadziła do przeniesienia na powoda żadnego roszczenia względem pozwanej (gdyż roszczenie takie nie istniało), a z tego zaś wynika wniosek, że, nie nabywając żadnego roszczenia, powód nie nabył także legitymacji koniecznej do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

W tym miejscu warto przypomnieć że zgodnie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (t.j. Dz.U. 2019, poz. 134) spełnienie świadczenia niezamówionego przez konsumenta, o którym mowa w art. 9 pkt 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. 2017, poz. 2070), następuje na ryzyko przedsiębiorcy i nie nakłada na konsumenta żadnych zobowiązań, zaś brak odpowiedzi konsumenta na niezamówione świadczenie nie stanowi zgody na zawarcie umowy. Natomiast, ciężar dowodu, że spełniono świadczenie zamówione przez konsumenta albo że konsument podjął dodatkowe działania, które potwierdzają następcze zawarcie umowy po otrzymaniu świadczenia niezamówionego, spoczywa na przedsiębiorcy. W doktrynie podkreśla się, że art. 5 ustawy o prawach konsumenta, znajduje zastosowanie do każdego świadczenia spełnionego przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta, niezależnie od jego przedmiotu, w tym do niezamówionego świadczenia usług finansowych na rzecz konsumenta, o ile umowa między stronami miała zostać zawarta na odległość (art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta in fine) (tak między innymi T. Czech, „Prawa konsumenta. Komentarz.” 2017 rok).

W realiach przedmiotowej sprawy, powód nie wykazał, aby świadczenie kwoty 7.500 zł na wskazany w złożonym do akt sprawy potwierdzeniu przelewu rachunek bankowy było zamówione przez pozwaną, w konsekwencji w świetle art. 5 ust. 1 ustawy o prawach konsumentach, nie jest uprawniony do żądania jej zwrotu.

Z powyższych względów powództwo przeciwko pozwanej należało oddalić w całości.

Nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Z pewnością, wobec zarzutów pozwanej podniesionych w sprzeciwie, powód winien powołać wszelkie dowody w złożonej odpowiedzi na sprzeciw. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponownienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, opubl. OSNP 2000 rok, nr 10, poz. 389).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Strona pozwana wygrała proces w całości, dlatego też była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyły się: koszty zastępstwa procesowego sprawowanego przez adwokata wynoszące 1.800 złotych (zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności

adwokackie, Dz.U. z 2015 roku poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Łącznie zatem koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 1.817 złotych i tę kwotę zasądono od powódki na rzecz pozwanej.